

ANNA ONICHIMOWSKA

A VILÁG TÍZ ÉGTÁJA

Anna Onichimowska

A VILÁG TÍZ ÉGTÁJA

TYPOTEX

A mű megjelenését az Instytut Książki © POLAND Fordítási Programja támogatta.
This publication has been subsidized by Instytut Książki – the ©POLAND Translation Programme.

A könyv megjelenését a budapesti Lengyel Intézet, a Fővárosi Lengyel Kisebbségi Önkormányzat, a Budapest II. Kerületi Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat, a Budapest XIII. Kerületi Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat és a Szentendrei Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat támogatta.

Anna Onichimowska: *Dziesięć stron świata*
© by Anna Onichimowska
© by Wydawnictwo Literatura
Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2018
Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

A fordítási munkálatokat vezette © Pászti Patrícia, 2018
Hungarian translation © Zofia Bedyńska, Tomasz Bedyński, Celichowski Emil, Modi El-Nagar, Daniel Haraszi, Kalinowski Virág, Keresztessy Márk, Mondovics Mária Lujza, Mónus Ida, Skrodzki Andrzej, Skrodzki Marko, Skrodzki Sandra, Sokolowska Kasia, Somló Kinga, Szerbera Karina Dominika, 2018

ISBN 978 963 279 984 1

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!
Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu
és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Kiadja a Typotex Elektronikus Kiadó Kft.
Felelős vezető: Németh Kinga
Főszerkesztő: Horváth Balázs
A kötetet gondozta: Kenyő Ildikó
A borítót tervezte: Fölföldi Fruzsina

Készült a Multiszolg Bt. nyomdájában
Felelős vezető: Kajtor Bálint

Az olvasóhoz

EGYSZER A GÖRÖG AMORGÓSZ SZIGETEN JÁRTAM. EGYETLENEGY AUTÓBUSZ közlekedett rajta. Emlékszem, ahogy a buszsofőr hirtelen megállt, és az összes utas egy kis ösvényre szegezte a tekintetét. Tíz, talán tizenöt percet váraoztunk, senki sem nyugtalanodott, arrafelé másképp telik az idő. Valaki tört angolsággal elmagyarázta, hogy mindjárt jön Kozma, aki naponta jár be a busszal az iskolába. A közelben nem láttam házat vagy más épületet – csak sziklákat, kiszáradt bokrokat és olajfákat. A fiú aztán lihegve és mosolyogva felszállt, az autóbusz pedig továbbindult. Azon gondolkodom, milyen vágyai lehettek Kozmának. Mit akart elérni? És hogy sikerült-e neki?

Az, hogy milyenek vagyunk, nagyban függ attól, hol jöttünk a világra. Elfogadhatjuk a valóságot, vagy küzdhetünk ellene, megismételhetjük a környezetünkben látott mintákat, vagy megpróbálhatunk kitörni belőlük.

Ebben a könyvben olyan tizenöt éveseket ismernek meg, akik a világ különböző szélességi körein és különféle otthonaiban élnek. Sokféle sorsok és vágyak ezek. A társadalmi-kulturális adottságok, a társadalom jóléte, a jogi és közösségi szabályok bizonyos megkötéseket vagy azok hiányát eredményezik, és olyan problémákat idéznek elő, amelyek a világ többi részén gyakran ismeretlenek. Az általá-

nosításoktól viszont óva intek mindenkit – nem minden kolumbiai lány hasonlít Cesariára, és nem minden japán fiú olyan, mint Aki...

Kívánom, hogy legyenek álmaitok, ám ne csupán karnyújtásnyira lévő, hanem jóval távolabbiak is, és legyen bátorságotok megvalósítani őket! A nehezebb pillanatokban ismételjétek el magatokban: „Képes vagyok rá, ha hiszek benne, hogy képes vagyok rá!”

Hálásan köszönöm barátnőmnek, Łukomska Małgosiának, aki velem együtt bátran követte e könyv hőseinek életútjait, egyben hasonlóan jó társaságot kívánok nektek – a saját utatokon.

Anna Onichimowska
(Fordította: Celichowski Emil)

CESARIA

A szamba királynője

CESARIA A SZAMBA KIRÁLYNŐJE. SENKI MÁS NEM RINGATJA ÚGY A POPSIJÁT, mint ő, senki másnak nincs olyan ritmusérzéke és állóképessége, mint neki. Egyszer kijutok ebből a gettóból, és végre széles vizekre evezek – gondolja magában.

Cesaria már egy éve Rodrigo barátnője, aki a bár tulajdonosa. A barátnői csodálkoznak, hogy bírja ki vele. Igaz, hogy nem egy jóképű alak, és viccesnek sem vicces, de szinte alig veri Cesariát, a lánynak fedél van a feje felett, és sosem éhezik. Rodrigo ügyel rá, hogy a kliensek ne legyenek vele brutálisak, párszor ki is állt mellette.

Cesaria azt gondolja, hogy jobb sorsa nem is lehetne. Szeret táncolni és szeretkezni. Jó, lehet, hogy nem mindenkivel, akadnak ocsmány fazonok, de hát minden munkának vannak előnyei és hátrányai.

Ha nem lenne Rodrigo bárja, akkor az utcán kereshetné a kenyérét, ami sokkal bizonytalanabb és olykor veszélyesebb. Végül is neki köszönhetően ismerte meg Manolitót. Sosem felejtí el azt a napot, amikor először meglátta...

Néha lopkodja a kliensek pénzét. De diszkréten teszi, és sosem viszi túlzásba, ügyel rá, hogy ne vegyék észre. Az utolsó pasit ötven dollárral rövidítette meg. Cesariánál rég nem volt ilyen komoly összeg. A lóvé felét a családjának küldi – nem akarja, hogy a húgai

ugyanazt csinálják, amit ő. „Tanuljatok” – mondogatja nekik, amikor csak lehet. Paola még igyekszik is, de Manuelával már nehezebb a helyzet... Maga Cesaria alig tud olvasni, de Rodrigo jobb szeretné, ha buta maradna. Gyakran így is szólítja a lányt.

Ez nem tetszik Cesariának, ő nem buta, egyszer majd bebizonyítja...

Rodrigo egyáltalán nem fizet neki, néha elviszi őt vásárolni, olykor még bőkezű is. Cesariának muszáj szépen kinéznie, ezért sminket, körömlakkot és szappanokat, cipőt, harisnyát, fehérneműt és színes rucikat vesz neki. Mindig mindent Rodrigo választ. A lány nem szólhat bele – az elején még próbálkozott, de most már tudja, hogy a saját véleményét Rodrigo engedetlenségnek tekinti, és szigorúan bünteti.

A legjobban azonban az zavarja Cesariát, hogy sehová sem szabad egyedül mennie. Soha.

Mint a börtönben...

– Elviszlek, ahová csak akarsz, ha lesz időm – mondogatja Rodrigo, csak hogy a lány a barátnőivel szeretne cseverészni az utcán, de hát milyen beszélgetés az olyan, amikor Rodrigo ott ácsorog mellettük.

Rég nem volt otthon. Egy hónapja nem látogatta meg senki. Biztosan nincs pénzük – vigasztalja magát Cesaria, bár jobban szeretné tudni, hogy minden rendben van-e otthon.

Csendes a délután, a bár kong az ürességtől. Cesaria magányosan ül egy magas bárszéken, és kibámul az ablakon. A járdán egy vörös kutya fekszik, néha valaki átbiciklizik az utcán, egy szalmakalapos öreg néni nagy kosarat cipel. Hirtelen kiáltásokat és lövéseket hallani. A lány felpattan, és be akarja zárni a bárt, ahogy Rodrigo teszi ilyenkor mindig, de már késő. Ráront egy srác, testhez tapadó pólóban, rémült tekintettel.

– Dugd el...! – A kezébe nyom egy nagyobbacska csomagot, és kifut az utcára.

A redőny zörögve legördül, a lány egy kis résen keresztül szaladó férfiakat lát, majd újra lövéseket hallani.

A csomag újságpapírba van csomagolva, a súlya egy kiló, talán még több is. Cesaria bezárkózik a szobájába, és csak akkor bontja ki. A fehér por csomagolását tekintve még csak nem is igyekszik másnak tűnni, mint ami.

Ez egy vagyon. Valaki döngeti a bár ajtaját, így a lány sietve elrejtí a csomagot a fiókban, a fehérneműk alá.

– Nyitom már! – kiabálja.

A redőny szokás szerint beakad. Még jó, hogy a záráskor nem – gondolja Cesaria dobogó szívvel. Rodrigónak már vissza kellett volna érnie. Carlos is lehet, a pultos, vagy valamelyik kliens. Hacsak nem a fiú jött vissza az áruért. Vagy valaki meglátta, ahogy ide rohant be menekülés közben... Cesaria egyre jobban fél.

A cipőkről felismeri, hogy egy lány áll a másik oldalon. Fehér, fénylő, magas szárú cipő, csipkés harisnya, rövidke szoknya...

– Te meg hogy nézel ki?! – A húga láttán elönti a méreg. Igaz, hogy hiányzott neki a testvére, most mégis el akarja verni, mint egy kisgyereket.

Manuela röhög, és az orrára pukkasztja a rágógumilufit.

– Tanulnod kell, hiszen adok nektek pénzt... – Cesaria ösztönösen hátrál, amikor Manuela belép a bárba, és leül az egyik bárszékre. Hülye taknyos – gondolja magában elkeseredetten. Nem adok neki egy petákot sem. – Mikor voltál utoljára otthon? – érdeklődik a húgánál.

– Ma... – morog amaz, villámokat szórva a szemével.

– Mi újság?

– Anya kigömbölyödött...

Érdekes. Vajon kitől? – gondolkodik Cesaria. Elveszítette már a fonalat az anyja pasijait illetően.

Manuela bekapcsolja a rádiót, kéjes mozdulattal lecsúszik a székről, és a szamba ritmusára mozgatja a csípőjét.

Cesaria szemügyre veszi a húga kihívó sminkjét.

– Tűnj el... – mondja finoman. – Nem akarom, hogy Rodrigo meglasson itt... – S habár nem hiszi, hogy a pénz valaha is eljut az anyjához, ennek ellenére a lány markába nyom tíz dollárt. – Vidd haza!

Manuela megint nevet.

– Féltékeny vagy? Félsz, hogy jobban megtetszem neki, mint te?

Ha nem tudnám, hogy tizenhárom éves vagy, tizennyolcnak gondolnálak, vagy még többnek – véli magában Cesaria, de aztán eszébe jut, hogy eleinte ő maga is igyekezett idősebbnek látszani. Az ő tizenöt éve most éppen megfelelő, mert ez a korosztály a legkapósabb.

– Nem vagyok féltékeny – mondja az igazságnak megfelelően –, de ez nem a te körzeted. Mindjárt jön a többi lány, gondjaid lehetnek.

A rádióműsört megzavarják az utcáról jövő hangok. Cesaria megáll az ajtóban. A keresztveződésben egy kopott limuzin áll, a tetején egy hangszóróval. „A szamba királynője verseny selejtezőjére szeptember tizenötödikén, Cartagena de Indiasban kerül sor. A tizennégy és tizennyolc év közötti leányversenyzőket arra kérik...” A hangszórós autó elindul, és magával viszi az üzenet maradék részét.

Ez egy égi jel – gondolja Cesaria. Szeptember tizenötödikén tölti be a tizenötödik életévét. Dupla tizenötös, muszáj sikerülnie... Csak mi a fenére kérik a versenyző lányokat?! Meg kell tudnom – határozza el, miközben a tekintetét a pajzán lányokat ábrázoló falinaptárra szegezi. Már csak két hét van hátra... Van negyven dollárom, ha min-

den jól megy, akkor nem csak az útra keresem meg a pénzt... Hirtelen eszébe jut a fiókba elrejtett kis csomag. Ha eladnám...

Az égi jel a nagyítól jöhetett. Egyszer már egylépésnyire volt a győzelemtől.

„Akinek sikerül, annak mindene meglesz...” – csengenek Cesaria fülében az asszony szavai; amúgy emlékszik, hogy egyszer a tévében nézte a versenyt. A mai napig a szeme előtt látja azt a lányt, aki akkor megnyerte a küzdelmet, emlékszik a csillogó ruhájára és a hosszú fülbevalójára. Az arca már elhomályosult az emlékeiben, de a fülbevalója máig csilingel, és olívával bekent teste ott kigyózik a zene ritmusára.

Szinte el is feledkezett a húga jelenlétéről.

– Micsoda látogató...! – Ábrándozását Rodrigo hangja szakítja félbe. A férfi a sört ivó Manuelát méregeti. Cesariának összeszorul a gyomra, Rodrigo még képes azt gondolni, hogy ő kínálta meg... A férfi feltűnően becsapja az üres pénztár fiókját, a tekintetét lassan egyikükről a másikukra emeli, mosolyog. Cesaria ismeri ezt a mosolyt, igyekszik meghúzni magát. – Itt az idő egy kis délutáni sziesztára... – A férfi ügyes mozdulattal lehúzza a redőnyt, és a hüvelykujjával az emeleti szoba felé mutat.

– Ne...! – rázza a fejét Cesaria, Manuela pedig nevet. Látni, hogy élvezi a helyzetet. Lassan, széles csípőjét ringatva megy föl a lépcsőn. – Ne csináld ezt! – Cesaria megfogja Rodrigo kezét, de az határozottan ellöki magától.

– Mindkettőtökhöz kedvem van, világos? – suttogja, és a lány már tudja, hogy sem érvekkel, sem kérésekkel nem érhet célt.

ESTE RODRIGO KEDVESEBB, MINT általában, megengedi Cesariának, hogy nézze a sorozatot a tévében, és sörrel kínálja. Nem fogsz megvesztegetni, nemsokára úgyis itt hagylak – gondolja bosszúsan a lány. Ha nem is sikerül elnyernem a szambakirálynői címet, hozzád akkor sem jövök vissza.

– Akarsz kocsikázni egyet? – ajánlja fel a férfi, miközben a slussz-kulccsal játszadozik.

Nem fogsz megvesztegetni – ismétli Cesaria magában, és bólogat.

A levegő párás és forró. Beszállnak a citromszínű Fordba, Rodrigo elhúzza a tolótétőt, és cigarettáért nyúl. Amikor beindítja a motort, a rádió automatikusan bekapcsol. Nem szólnak egymáshoz, a kocsi lassan megindul, gurul lefelé az utcácskán, majd a kanyar után beragad egy dugóba.

A ritmusos dallamok hirtelen elhalkulnak. „A szamba királynőjének selejtezője...” – hallja Cesaria, és érzi, hogy elpirul. Még jó, hogy Rodrigo egyáltalán nem figyel rá, épp egy srácot fenyeget, aki a sportkocsijával elé vágott. „A tizennégy és tizennyolc év közötti leányversenyzőket arra kérik, hogy a verseny nevezési díját jelentő húsz dollárt az alábbi bankszámlaszámra fizessék be...” Cesaria a táskájához nyúl, és vérvörös rúzzsal felírja a számot a combjára. Rodrigo közben kiszállt az autóból, a lány fél szemmel látja, ahogy odaugrik a sportkocsi vezetőjéhez, és épp megverni készül. Megszólalnak a dudák, Cesaria a rádió gombját állítgatja, egyetlen szót sem akar elmulasztani. Aztán már tud mindent, megkönnyebbülten fellélegzik, akár egy kimerítő futás után, és megigazítja a szoknyáját. A férfiak birkóznak, összegyűlnek a kíváncsiskodók, a lány pedig hirtelen észrevesz egy összegörnyedt, élénk színű szoknyát viselő alakot. Valami olyan ismerős benne, csak nem...?

A verekedés folytatódik. Így aztán Cesaria is kiszáll az autóból, és odamegy a nőhöz.

Natasa már nem az a szőke, pirosposzsgás, kék szemű lány, akiért öltre mentek a kliensek. Sápadtabb, soványabb lett...

Biztos elvesztette a munkahelyét – gyanakszik Cesaria, és érzi a fojtó, olcsó parfüm szagát. Előbb vagy utóbb általában így szokott lenni azokkal, akik narkóznak. Ő maga sosem próbálta ki ezt a szart, túlságosan jól tudja, mit okoz.

– Hallottad, hogy lecsukták Juant? – hallja a barátnője sírós hangját.

– Juant? – Cesaria összehúzza a szemöldökét, nem emlékszik senkire, akit így hívnak.

– A barátomat – mondja Natasa. – Nem emlékszel? Egyszer beugrottam vele a bárodba.

Cesariának rémlik valami. Natasa egy alkalommal tényleg járt nála, de a fiú arcára nem emlékszik, annál kevésbé a nevére. Szép tőle, hogy még mindig akarja a lányt... Saját magának sem tetszik, hogy ezt gondolja, de a lány összeszurkált ereit látva el sem tudja képzelni, hogyan is lehetséges mindez.

– Valakinek el kellett vinnie az árut. A zsaruk fülest kaptak. Sikerült elmenekülnie, de elkapták. Amikor megtalálták nála... – zokog Natasa. – Szóval, tudod...

– Tudom... – bólogat Cesaria, és igyekszik, hogy hangja a lehető legközömbösebben szóljon. – Mikor történt?

– Ma... – jajgat Natasa. – Félek.

Én is félek, nem kevésbé, mint te – gondolja Cesaria. Ha ő az, akkor még rám hozza a zsarukat. Hacsak nem fél a cinkosaitól. De nagyon is lehetséges, hogy fél. Talán bizonyíték hiányában ki is enge-

dik? De már így is, úgy is lebukott. Valaki hűvösre teszi. És mindenki vissza akarja majd szerezni az árut. Túl sokat ér.

Natasa megtörlí az orrát, és hol Cesariára, hol a sárga Fordra néz.

– Neked aztán jó életed van... – mondja. – Jól összejötték a dolgaid.

Még nem – gondolja Cesaria. Még csak most fognak összejönni.

– Adsz pár dollárt? Éhes vagyok... – Natasa könnyörögve néz rá. Cesaria megrázza a fejét, de rá egy percre zavarba jön, majd odaadja az apróját, és visszamegy a kocsihoz.

A férfiak továbbra is bunyóznak.

– MÁR ATTÓL FÉLTEM, HOGY elfeledkeztél rólam... – Cesaria átöleli a fehér zakós férfit. Érzelmesen megérinti a fiú zselétől merev haját. Milyen finom az illata Manolitónak! Már ettől is szédül, teljesen odasimul hozzá. – Egész héten nem láttalak!

Manolito nevet, gyönyörűek a fogai, és ő maga is gyönyörű. Cesaria mindent odaadna, hogy az övé lehessen.

– Én is ezt szeretném, kicsim... – Leveszi a selyem nyakkendőjét, és kigombolja az ingét. – De tudod, milyen az élet. Nem épp álommese, kicsim. Talán majd egyszer, ha lesz lóvénk.

– Van lóvém... – A lány megbizonyosodik róla, hogy az ajtó zárva van, és előveszi az árut a fiókból.

A mosoly eltűnik Manolito arcáról, a homloka verejtékezni kezd.

– Honnan van ez? – suttogja.

– Tegnap délután egyedül voltam a bárban... – kezdi a lány. A férfi türelmesen hallgatja. Cesaria csak mondja, mondja, Manolito előtt mindig ki tudott tárulkozni. – Gondolod, hogy van esélyem rá, hogy

szambakirálynő lehessek? – Könyörögve néz a szemébe, attól félve, hogy a férfi nemet talál mondani.

De ő bólogatva az ölébe ülteti.

– Mit akarsz ezzel csinálni? – mutat a csomagra.

– Eladni... – mormogja Cesaria.

– Ne kicsim, csak azt ne... – Az ágyban találják magukat. – Elviszed a rendőrségre, mint egy rendes kislány.

Cesaria meghökkenve felül az ágyban.

– Hülye vagy?! Azt gondoltam, hogy segítesz.

– Hogyan?

– Úgy, hogy eladod... A pénz felét megtarthatod.

– Még kedves az életem. – Manolito elkomolyodik, és mellé ül. – Beszéltél róla valakinek? – Cesaria rázza a fejét. – Ugye Rodrigo nem tud semmiről?

– Nem...

– Akkor jó... Mikor szoktál egyedül maradni?

– Kettőkor... – ismeri be Cesaria.

– Holnap a sarok mögött fogok várni rád. Hozd az árut és a legfontosabb holmidat. Van valamid, amibe pakolni tudsz?

A lány megdöbbenve nézi.

– Többet már nem jövök ide vissza?

– Ha indulni szeretnél a versenyen, akkor nem. Előbb leadjuk az árut a rendőrségen, kapsz érte egy jó nagy jutalmat, és biztonságban leszel. Aztán befizeted a nevezési díjat a versenyre, és felültetlek a buszra, amely elvisz Cartagenába.

Cesaria becsukja a szemét, minden fantasztikusnak tűnik, de nem akarja most ezt hallgatni; Manolitóval akar lenni, szorosan az ő közelében, mint mindig, amikor meglátogatja.

– Rendben... – suttogja. – Gyere...

– Nyugi, kicsim! – A férfi ismét nevet, és a lány hajával játszadozik. – Van időnk.

Nem igaz – gondolja magában Cesaria, és érzi, ahogy darabokra török a szíve. Ha elutazom, akkor soha többet nem látlak. Csak annyi együtt tölthető időnk maradt, amennyi most van.

A bárból zajokat hallani. Rodrigo megint felhúzta magát valakin, valami eltört – egy pohár? Vagy egy üveg? A lány bekapcsolja a rádiót. Szamba, szamba, a ritmusára szerelmeskednek, később a ritmusára táncolnak. Kár, hogy nem párosoknak szól a táncverseny; ó, milyen jól táncol ez a Manolito, milyen jól táncol!

– Ne felejtse el, kicsim, hogy holnap kettőkor várlak a sarok mögött... – suttogja búcsúzóul, és a kezébe nyom pár bankjegyet.

– Nem... – védekezik Cesaria. – Mondtam, hogy neked nem muszáj..

– De én szeretném... – Manolito megigazítja a nyakkendőjét a tükrök előtt. – Vigyázz, Rodrigo meg ne tudja, hogy meg akarsz szökni!

Amikor kimegy, a lány óvatosan becsukja az ajtót, és a szekrény ajtajának dől.

A TÁSKÁT BETOLTA AZ ÁGY ALÁ. Este egyáltalán nem tudott aludni. A rózsacsokrot nézve mozdulatlanul feküdt. Régebben kapta Manolitótól.

„Sosem fognak elhervadni...” – visszhangzanak a férfi szavai a gondolataiban. Majd pedig rögtön a maiak: „De tudod, milyen az élet. Nem épp álommese, kicsim...” De épphogy az – állapítja meg magában Cesaria, és az álmaira gondolva elmosolyodik. Majd meglátod, Manolito, hogy az... Elképzeli magát a reflektorfényben, a gyémánttal

kirakott koronában. Nem lesz akkor olyan férfi, aki ne kívánná őt. Elképzeli, ahogy rögtön felhívja Manolitót, miután lejön a színpadról, és elújságolja neki a híreket. És ahogy a férfi meglepődik, majd megőrül.

Rodrigo horkol, Cesaria pedig a tekintetét az erős férfitarkóra szegezi. Eszébe jut a tegnapi jelenet a hűgával, és ökölbe szorítja a kezét. Soha többet nem látsz engem – ismételgeti némán ennek a tarkónak, a zsíros hajnak és az aránytalanul kicsi fülnek, amelyből nevetséges csomók állnak ki.

Akkor aludt el egy kicsit, amikor már világosodni kezdett. Álmában egy újságpapírba csomagolt tárggyal a hóna alatt menekült. Egy falka kutya rohant mögötte. Kisebb és nagyobb ebek, főként korcsok. „Add oda nekik, különben tovább üldöznek. Érzik a vért” – magyarázta neki Rodrigo a sárga Fordban mellette. „Nem adom!!!” – kiáltott fel Cesaria, és abban a pillanatban a becsomagolt tárgy hirtelen kiesett a kezéből, a papír alól pedig Manolito feje bukkant elő.

A saját sikoltására riadt fel. Tiszta víz volt az izzadságtól.

– Mi történt? – ásított Rodrigo az ágyon felkönyökölve.

– Semmi... – szólt vissza a lány álmosan. – Nagyon rosszat álmodtam...

AZT GONDOLTA, HOGY MÁR sosem jut ki innen. Az eltelt idő egy örökévalóságnak tűnt; úgy érezte, mintha megállt volna az óra, néha füléhez emelte vagy megnézte, biztosan járnak-e a mutatói.

– Sietsz valahová? – kérdezte Rodrigo.

– Nem... – rázta a fejét. – Csak unatkozom.

– Igyekszem találni neked valami elfoglaltságot – mondta, és rákacsintott. – Jött pár haverom, szívesen megismernének. Készülj fel!

Cesaria megkönnyebbülve látta, hogy a kulcsokért nyúl. Carlos elment sziesztázni, szóval ha Rodrigo is elmegy, akkor szabad lesz.

Megvárta, amíg a férfi elindul, aztán összeszedte a fürdőszobából a kozmetikumait, és levitte a táskáját.

Fél háromkor ért a sarok mögé, attól rettegve, hogy Manolito már elment, vagy hogy el sem tudott jönni.

Ott volt, a kormány mögött ült, lazán, és újságot olvasott.

– Jól van kicsim, jól van... – mondta nevetve, amikor a lány örömeben összekönnyezte az ingét. – Itt az áru, ugye? – kérdezte, mélyen a szemébe nézve.

Bólintott.

– Semmi sem hiányzik?

– Nem...

– Akkor jó, okos kislány... – Elindult. Pár pillanat múlva már elragadta őket az autók áradata.

– Rodrigo mindig azt mondta, hogy ostoba vagyok – szakadt ki a lányból.

– Tévedett, kicsim... – Manolito egy pillanatra elengedte a kormányt, és megveregette a lány combját. – De még mekkorát tévedett!

A RENDŐRSÉGI ÍRÓASZTALNÁL EGY ELHÍZOTT férfi ütögeti a billentyűzetet. Mellette hegyekben áll a papírmunka, a legfelső iratokat könnyedén meglebegetti a ventilátor, amely a plafonról lóg alá.

– Szia, Fernando...! – Manolito kézen fogva áll Cesariával, mint-